

Pohlaví.

Velká část pozemských lidí se nechá těžce utiskovat myšlenkami na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimkou z toho jsou snad jen lehkovážní, kteří se nenechají vůbec ničím zatěžovat. Všichni ostatní, i když jsou tak různorodí, snaží se v sobě otevřeně nebo skrytě najít nějaké řešení. Je naštěstí mnoho lidí, kteří právě v tom touží po správném ukazateli cesty. Zda by se pak podle toho řídili, zůstává ovšem otázkou. Skutečností však je, že se tím velmi zaměstnávají a také se z velké části nechávají utiskovat vědomím, že vůči této otázce stojí nevědomí.

Byla snaha to vyřešit nebo zakotvit v manželství, avšak tím se to ještě nepřiblížilo uspokojivé základní myšlence, protože také zde jako všude jinde je hlavní věcí pouze to, že člověk ví, s čím to má co do činění! Jinak se s tím nemůže nikdy vypořádat. Zůstane mu neklid.

Při tom mnozí velmi často již předem zaměňují správný výraz tohoto slova „pohlaví“. Bere se všeobecně, zatímco jeho skutečný smysl spočívá mnohem hlouběji.

Chceme-li mít o tom správný obraz, nesmíme tedy být tak jednostranní a nutit to do ustanovení, která mohou sloužit jen čistě pozemskému, společenskému zřízení, zatímco zákonům ve stvoření se to často zcela staví na odpor. U tak závažných věcí je nutné vnořit se hluboko do stvoření, aby se uchopila **základní myšlenka**.

Nazýváme pojem ženský a mužský prostě dvojím pohlavím. Slovo pohlaví však většinu lidí pronikavě zavádí, protože v mnohých myšlenkách bezděčně vyvstane spojení s rozmnožováním. A to je falešné. Rozdělení na ženské a mužské v **tomto** smyslu projevuje se ve velké myšlence stvoření jen v nejzazší, nejhutnější hrubohmotnosti. V **hlavním** dění nikoliv.

Co je to pohlaví? Duchovní zárodek je při svém odchodu z duchovní říše bezpohlavní. Nenastává také žádné rozštěpení, jak se tak často za to má. Rozštěpení jsou zvláštní výjimky, o kterých promluvíme na konci této úvahy. Ve své podstatě zůstává duchovní zárodek vždy pro sebe uzavřený. S uvědoměním duchovního zárodku při jeho putování skrze pozdější stvoření, tedy v samočinné napodobenině samotného stvoření, bere na sebe, jak jsem již několikrát řekl, nám známé lidské formy, podle stupně svého uvědomění, které jsou napodobením věrných obrazů Božích, Prastvořených.

Při tom je rozhodující **druh činnosti** duchovního zárodku. To jest, kterým směrem se takový duchovní zárodek během uvědomování převážně snaží vyvíjet schopnosti v něm spočívající, zda v pozitivním, plnou silou ženoucím druhu, nebo v negativním, druhu tiše udržujícím. Kam ho žene jeho hlavní touha.

Svým původem může provádět **obojí**, protože duchovní zárodek v sobě nese **všechny** schopnosti, jeden jako druhý, nezkráceně. Je sám pro sebe dokonale ucelený. Jde pouze o to, **co** z toho rozvine. A v této jím prováděné činnosti, i když tato činnost v počátku spočívá jen v silném přání, které se stupňuje k touze, **tvoří se forma**. Pozitivní tvoří mužskou formu, negativní formu ženskou. Zde se již ukazuje mužské a ženské skrze svou formu viditelně navenek. Obojí je ve své formě určitým výrazem

druhu jejich činnosti, kterou si volí nebo přejí.

Ženské a mužské nemá tedy co dělat s obvyklým pojmem pohlaví, nýbrž ukazuje pouze **druh činnosti ve stvoření**. Teprve v lidem tak známé hrubohmotnosti tvoří se z formy rozmnožovací orgány, které chápeme jako mužské a ženské. Jen hrubohmotné tělo, tedy pozemské tělo, potřebuje ke svému rozmnožování tyto orgány.

Druh činnosti ve stvoření tvoří tedy formu samotného těla, mužského nebo ženského, jehož hrubě sestaveným obrazem je zase tělo hrubohmotné.

Tím je také pohlavní výkon postaven na stupeň, kam patří, tedy na nejnižší stupeň, který je ve stvoření, do čistě hrubohmotného, které leží daleko od duchovna.

Tím je pak žalostnější, když se lidský duch skloní pod jho této činnosti patřící čistě jen k nejzevnějšímu obalu tak, že se stane jejím otrokem! A to se dnes žel stalo tak všeobecným, že to dává obraz, který ukazuje, jak neocenitelné a vysoko stojící duchovno se nechává dobrovolně zašlapávat a zadržovat pod příkrovem nejhrubší hmotnosti.

Že takovéto nepřírozené dění musí přinést zlé následky, je samozřejmé. Nepřírozené, neboť z přirozenosti je duchovní tím nejvyšším v celém stvoření, a proto harmonie v tomto může být jen tehdy, jestliže duchovno jakožto nejvyšší vládne a všechno ostatní zůstává **pod** ním, taktéž při spojení s hrubohmotně pozemským.

Nepotřebuji při tom snad obzvlášť poukazovat, jakou

smutnou roli tudíž hraje člověk, který sklání svého ducha pod nadvládu nejhrubšího hmotného pláště. Toho pláště, který teprve skrze něj nabývá svou citlivost a s odložením ji musí opět ztratit, nástroje v ruce ducha, který sice potřebuje péči, aby byl k užitku, avšak může přece vždy zůstat jen ovládaným nástrojem; neboť v řádu stvoření není žádného komunismu! **Kde** hrozí **tento** se vplížit, přichází zánik jakožto nezbytný následek, protože taková část musí být vypuzena jako chorobná; aby disharmonie nadále nenalézala přístup. Takovýmto zhroucením napravuje vzájemné působení ve stvoření ta místa, která se stala vadnými.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma těla se změní, jakmile duchovní zárodek změní svou činnost. Přečází-li z převážně negativního do pozitivního, tak se musí ženské zformování přeměnit v mužské a naopak; neboť **převažující** druh v činnosti vytváří formu. Obal pozemské hrubohmotnosti však nemůže proměnu tak rychle následovat. Ten není schopen takovýchto proměn, a proto je také určen jen pro zcela krátký čas. Zde se projeví proměna následně při **opětovných inkarnacích**, jichž je ve většině případů mnoho.

Tak dochází k tomu, že lidský duch velmi často proputuje své pozemské životy **střídavě** v mužských a ženských tělech, podle svého měnicího se vnitřního stanoviska. A to je **nutné**, aby se **všechny** schopnosti duchovního zárodku dostaly postupně k vývoji.

Řekl jsem již, že pro vznik formy je rozhodující to, co ve chtěné činnosti **převažuje**, protože duchovní zárodek se neprojevuje bezpodmínečně zcela pozitivně a také ne bezpodmínečně zcela negativně.

Schopnosti, které jsou při tom nečinné, pak dřímají, avšak mohou být přivedeny kdykoliv k probuzení.

Stane-li se však někdy přece, že duchovní zárodek rozvine **všechny pozitivní** části, působí to tedy tak silně na negativní, nerozvinuté schopnosti, že může nastat jejich úplné vytlačení, a tím také vymrštění, čímž nastane **rozštěpení**. Takto vymrštěné jinorodé části jsou pak nuceny pro sebe k probuzení a stane se samozřejmě, že v jejich semknutosti přijmou formu opačnou, tedy ženskou. **To** jsou pak rozštěpené zárodky, které se musí opět najít, aby vešly v celek. Takovýto děj však neprobíhá všeobecně.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, je sám o sobě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozštěpení. Dvojná duše je něco zcela jiného. Zdůraznil jsem to již v mé přednášce „**Manželství**“¹⁾. Dvojná duše je pouze ta, která je k druhé duši **vhodná**. To znamená duše, která rozvinula právě **ty** schopnosti, které druhá duše v sobě nechala dřímat. Tím pak nastává úplné doplnění a dosahuje se společné práce veškerých schopností ducha, všech pozitivních a všech negativních. Takovéto doplnění se však nevyskytuje jen jednou, nýbrž mnohokrát, takže člověk není snad odkázán při chtěném doplnění na zcela určitého jiného člověka. Může jich ve svém pozemském bytí potkat mnoho, jakmile jen svou schopnost citění udržuje čistou a bdělou.

Podmínky života ke štěstí nejsou tedy vůbec tak těžce splnitelné, jak se v prvním okamžiku zdá jen napůl vědoucím. Štěstí je mnohem snáze dosažitelné, než si tak mnozí myslí. Lidstvo musí jen nejdříve znát zákony, které spočívají ve stvoření. Žije-li podle nich, tak **musí** být šťastné! Avšak dnes od toho stojí ještě velmi vzdáleno, a proto se prozatím ještě ti, kteří se blíží

Pravdě ve stvoření, většinou budou muset cítit osamělými, což je však neučiní nikterak nešťastnými, nýbrž to v sobě nese velký mír.

1)

Přednáška: [25. Manželství](#).